

vagthund berettiger en videregivelse af dem. Domstolen fandt ikke, at det var tilfældet i den konkrete sag, eftersom klageren som nævnt ikke udøver nogen officiel funktion for Monaco, og fotografierne og artiklerne udelukkende omhandlede detaljer fra hendes privatliv.

Som i andre tidligere afgørelser nåede Domstolen frem til, at offentliggørelsen af de pågældende fotografier og artikler, som kun havde til formål at tilfredsstille visse dele af læserkredsens nysgerrighed i relation til detaljer fra klagerens privatliv, ikke kunne antages at bidrage til nogen som helst debat af generel interesse for samfundet, selv om klageren var kendt i offentligheden. Domstolen fandt det vigtigt at pointere, at selv om den konkrete sag kun drejede sig om offentliggørelsen af de nævnte fotografier og artikler i forskellige tyske ugeblade, kunne man ikke helt ignorere den sammenhæng, fotografierne var taget i – uden klagerens vidende eller samtykke – og den chikane, som mange kendte personer måtte udholde i deres dagligdag.

Domstolen henviste her navnlig til et af fotografierne, som var optaget hemmeligt på en afstand af flere hundrede meter – formentlig fra taget af et nabohus til en klub, hvor fotografierne ikke havde adgang – og som viste klageren snuble og falde ved en swimmingpool i klubben.

Domstolen fandt, at enhver – også selv om de måtte være kendt i offentligheden – har krav på en berettiget forventning om, at deres privatliv beskyttes og respekteres. Offentligheden har således ikke nogen legitim interesse i at vide, hvor klageren er, og hvordan hun generelt opfører sig i sit privatliv, selv når hun opholder sig på steder, der ikke altid kan betegnes som afsondrede, og selv om hun er en kendt person i offentligheden.

Selv hvis der måtte være en sådan offentlig interesse – ud over den kommercielle interesse for pressen i at offentliggøre disse fotografier og artikler – må denne interesse i det konkrete tilfælde efter Domstolens opfattelse vige for klagerens ret til en effektiv beskyttelse af hendes privatliv. Domstolen fandt derfor, at der var sket en krænkelse af artikel 8 i konventionen.

2. Som det fremgår af ovenstående referat af dommen, er der tale om en konkret afgørelse baseret på de særlige omstændigheder ved den foreliggende sag, herunder at klageren ikke udøver nogen officielle funktioner, at fotografierne og artiklerne alene vedrørte hendes privatliv, at fotografierne var optaget uden hendes viden og samtykke, at hun var genstand for chikane fra

de såkaldte paparazzi-fotografer, og at offentliggørelsen ikke på nogen måde kunne bidrage til en debat af generel interesse for samfundet.

Dommen kan derfor ikke tjene som generel retningslinje for enhver fremtidig sag om ytringsfrihed, der måtte blive forelagt for de danske domstole. Det vil fortsat være op til domstolene at vurdere de konkrete omstændigheder i hver enkelt sag og foretage den fornødne afvejning af hensynet til privatlivet og hensynet til ytringsfriheden. De danske domstole kan i den forbindelse inddrage den nævnte dom på linie med de øvrige afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol om ytringsfrihed og privatliv, når domstolene skal foretage denne afvejning.

Ad spm. nr. S 5321

Fra statsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Aage Frandsen stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 2003-04, forhandlingerne side 12632, lød således:

Til statsministeren (3/9 04) af:

Aage Frandsen (SF):

»Vil statsministeren anmode de enkelte ministre om at oplyse, i hvilket omfang om overhovedet ministerier siden regeringsskiftet i 2001 har udarbejdet eller foranlediget udarbejdet talepapirer eller tilsvarende til folketingsmedlemmer i forbindelse med folketingsdebatter?«

Jeg vil på denne baggrund anmode ministre om de ønskede oplysninger, som dog ikke alene bør omhandle perioden fra 27. november 2001.

Statsministeriet vil fremsende en samlet besvarelse til Folketinget, når ministrenes besvarelser er modtaget.

Supplerende svar (3/11 04)

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

I forlængelse af min foreløbige besvarelse af 10. september 2004, hvor jeg oplyste, at jeg ville anmode ministre om via ministersekretariatene at søge oplyst, hvorvidt man i ministerierne umiddelbart er bekendt med tilfælde, hvor embedsmænd har udarbejdet talepapirer eller til-